

**Οἱ νεαροὶ ὅσοι ἀδελφοί,
Δομέτιος καὶ Μάξιμος.**

Ἡ μνήμη τους τελεῖται στίς 19 Ἰανουαρίου.

Ὁ μέγας ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος στήν ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς μᾶς μεταφέρει τὴν ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ γιὰ πνευματικὴ μας τελείωση γράφοντας: «Τοῦτό ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός ὑμῶν» (Κεφ. δ' 3) καὶ μᾶς προτρέπει γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ στόχου νύκτα καὶ ἡμέρα νὰ προσευχόμαστε: «Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε» (Κεφ. ε' 17). Μὲ τὴ συνεχῆ προσευχὴ ὁ νοῦς μεταρσιώνεται καὶ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ θεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ τρυγᾷ τὸ νέκταρ τῆς ψυχικῆς ἀγαλλιάσεως καὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐφετοῦ. Ἡ προσευχὴ ζωογονεῖ, ἐνώνει τὴ γῆ μὲ τὸν οὐρανὸ καὶ ἁγιάζει τοὺς ἐραστές της.

Δύο ζηλωτὲς τῆς προσκαρτερήσεως στήν προσευχή, δύο νεαροὶ ἀδελφοί, ποὺ πέτυχαν τὴν ὑπέρβαση τῆς καθηλώσεως τῆς νεότητος στίς ἄτακτες ὀρμές τῆς ἡλικίας καὶ στίς γῆϊνες ἀπολαύσεις, δύο ἀκάματοι ἐργάτες τῆς νοερᾶς προσευχῆς, ποὺ μὲ ἄροτρο αὐτὴν ὄργωσαν τὸν ἀγρὸ τῆς καρδιᾶς τους, γιὰ νὰ φυτρώσουν τὰ ἀμάραντα κρίνα τῆς ἀγιότητος, εἶναι οἱ ὅσοι Δομέτιος καὶ Μάξιμος. Βλαστοὶ εὐθαλέστατοι ἀρχοντικῆς ρίζας, ἀνατρέφθηκαν μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις, τὴν εὐμάρεια καὶ τὶς τιμὲς ποὺ τοὺς προσέδιδε ἡ αὐτοκρατορικὴ θέση τοῦ πατέρα τους. Τὸ ἐντυπωσιακὸ παρουσιαστικὸ τους καὶ ἡ καλοπέραση, ποὺ ἦταν χαραγμένη στὸ πρόσωπό τους, δὲ μαρτυροῦσε τὸ ταπεινὸ καὶ ἀγωνιστικὸ φρόνημα τῆς καρδιᾶς τους. Ἡ ὄψη τους ξεγελοῦσε καὶ δὲν ἄφηνε νὰ καταλάβει κανεὶς τὴ μυστικὴ τους πνευματικότητα καὶ νὰ δεῖ τὰ πολύτιμα διαμάντα τῆς ἀποταγῆς τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποὺ κρύβονταν μέσα σ' αὐτές. Τὰ διαμάντα αὐτὰ τὰ ἔκρυβαν μὲ τόση ἐπιμέλεια, ποὺ δὲν τὰ διέκρινε οὔτε καὶ ὁ μέγας ἀσκητῆς τῆς Νιτρίας, Μακάριος.

Οἱ νεαροὶ ἀδελφοὶ μὲ πόθο μοναχικῆς ζωῆς, ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸ Θεάνθρωπο Ἰησοῦ, προσῆλθαν κάποτε στὸν ἄββᾶ Μακάριο ζητώντας νὰ τοὺς δεχθεῖ ὡς μαθητὲς καὶ συνασκητές του. Τὸ ἔμπειρο μάτι τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου

αὐτὴ τῇ φορᾷ ξεγελάστηκε. Ἡ ὄψη τοὺς δὲν ἀντανεκλοῦσε τὸ ἐσωτερικὸ τοὺς περιεχόμενον καὶ ἔφερνε στὸ νοῦ τοῦ τὸ μαθητὴ τῆς ἀγάπης, ποὺ γράφει: «Μὴ κρίνετε κατὰ ὄψιν» (Ἰω. ζ´ 24). Ἔτσι, ἂν καὶ σκέφθηκε ὅτι αὐτοὶ ὡς καλοαναθρεμμένοι νέοι δὲ θὰ ἀντεχαν τὴ σκληρὴ δοκιμασία τῆς ἐρήμου, δὲν τοὺς ἀπέπεμψε ὑπακούοντας στὸ λογισμό τοῦ, ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Γιατὶ νὰ τοὺς διώξεις καὶ νὰ τοὺς σκανδαλίσεις; Ἄφησέ τοὺς νὰ μείνουν καί, ἂν δὲν ἀντέξουν, θὰ φύγουν μόνοι τους». Μὲ αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ τοὺς ὑπέδειξε ἕνα μέρος, γιὰ νὰ κτίσουν ἕνα λιθόκτιστο κελλάκι καὶ τοὺς ἐφοδίασε μὲ ἕνα πέλεκυ, ἕνα σακκούλι γεμάτο ψωμιὰ καὶ ἀλάτι, τοὺς ἔδειξε πῶς νὰ πλέκουν ζεμπιλια μὲ βαγιᾶς ἀπὸ ἕνα κοντινὸ ἔλος καὶ τοὺς ὑπέδειξε νὰ τὰ δίνουν στοὺς φύλακες, οἱ ὅποιοι στὴ συνέχεια θὰ τὰ πωλοῦσαν καὶ ἔτσι θὰ ἐξασφάλιζαν τὸν «ἐπιούσιον ἄρτον» (Ματθ. στ´ 11).

Γιὰ τρία ὀλόκληρα χρόνια οἱ νεαροὶ ἀγωνίσθηκαν ὑπεράνθρωπα καὶ ἔφθασαν σὲ μέτρα ἀρετῆς πολὺ ὑψηλά. Δὲν ἔδωσαν ὅμως σημεῖο ζωῆς στὸν ἄββᾶ Μακάριο, ἀφοῦ μόνο στὴν ἐκκλησιὰ πήγαιναν, νὰ μεταλάβουν καὶ ἐκεῖ σιωπώντας. Τῇ μυστικῇ τοὺς ἀρετῇ ἤξερε μόνο ὁ ἀγνοοθέτης καὶ στεφοδότης Χριστός. Μετὰ ἀπὸ θερμὴ προσευχὴ ὁ ἄββᾶς Μακάριος ξεκίνησε νὰ τοὺς ἐπισκεφθεῖ, γιὰ νὰ γνωρίσει τὴν κρυφὴ τους, ἂν ὑπῆρχε, πρόοδος. Ὅταν ἔφθασε στὸ κελλί τους, τὸν ὑποδέχθηκαν καὶ τὸν ἀσπάζθηκαν μὲ σιωπῇ, ἐνῶ ὁ μικρότερος μὲ νεῦμα τοῦ μεγάλου συνέχισε τὴν πλοκὴ τῶν ζεμπιλιῶν τοῦ. Μετὰ τὴν ἐνάτη παρέθεσαν λίγο λιτὸ φαγητὸ καὶ τρία παξιμάδια γιὰ δεῖπνο. Σιωπώντας πάλι κάλεσαν τὸν Ἄββᾶ Μακάριο στὸ τραπέζι καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸν ρώτησαν ἂν θὰ ἔφευγε ἢ θὰ ἔμενε μαζί τους τὸ βράδυ. Ἡ σιωπὴ τους τὸν εἶχε μαγνητίσει καὶ τοῦ ἔφερνε στὸ νοῦ τὸ σοφὸ Σειραχίδη, ποὺ λέει: «Ἄνθρωπος σοφὸς σιωπήσει ἄχρι καιροῦ» (Σοφ. Σειρ. κ, 7). Ἔτσι, στὴ διερευνητικῇ τοῦ ἐπιθυμία νὰ γνωρίσει τὸν ἐσωτερικὸ τοὺς κόσμον, ἔδωσε καταφατικὴ ἀπάντηση. Ἐκεῖνοι τότε ἔστρωσαν ἕνα ψαθὶ γιὰ τὸν ἐπισκέπτη τους καὶ ἕνα ἄλλο στὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς καλύβας γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Μόλις πλάγιασαν, ὁ ἄββᾶς Μακάριος προσευχήθηκε στὸ Θεὸ

νὰ τοῦ ἀποκαλύψει τὴν ἐργασία τους. Τότε ἀνοιξε ἡ στέγη καὶ ἔγινε φῶς, σὰν νὰ ἦταν ἡμέρα. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ὁμως δὲν ἔβλεπαν τὸ φῶς καί, πιστεύοντας ὅτι ὁ ἀββᾶς Μακάριος κοιμήθηκε, σηκώθηκαν καὶ ἀπλώνοντας τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ ἄρχισαν νὰ προσεύχονται. Ἔβλεπε τότε ὁ καθηγητὴς τῆς ἐρήμου μυῖγες νὰ προσπαθοῦν τὰ πλησιάσουν τὸν μικρότερο ἀδελφὸ, ποῦ τὸν περιτείχιζε Ἄγγελος Κυρίου κρατώντας πύρινη ρομφαία. Τὸ μεγαλύτερο ἀδελφὸ δὲν τὸν πλησίασαν.

Κατὰ τὸ πρῶτὸ ξεκίνησαν ὅλοι μαζί τὴν ὀρθρινὴν προσευχή. Καὶ ἔβλεπε πάλι στὴ διάρκειά της ὁ ἀββᾶς Μακάριος, σὲ κάθε στίχο τοῦ ψαλτηρίου ποῦ ἔλεγαν, νὰ βγαίνει λαμπάδα φωτιᾶς ἀπὸ τὸ στόμα τους ποῦ ἔφθανε ὡς τὸν οὐρανὸ ὡς «φλόγα πυρός» (Ἀποκ. β´ 18). Μετὰ τὸ τέλος τῆς προσευχῆς ὁ μέγας Μακάριος ἔκπληκτος γιὰ τὸ ὑπερφυσικὸ θέαμα τοῦς ζήτησε νὰ εὔχονται γι' αὐτὸν καὶ αὐτοὶ πάλι σιωπώντας πῆραν τὴν εὐχή του καὶ τὸν χαιρέτησαν. Ὁ Γέροντας ἀπομακρύνθηκε, ἀφοῦ εἶχε διαπιστώσει ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς εἶχε φθάσει στὴν τελειότητα, ἐνῶ ὁ μικρότερος δεχόταν ἀκόμη ἐπιθέσεις ἀπὸ τὸν πονηρό, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὁμως προστατευόταν ἀπὸ Ἄγγελο γιὰ τὴν ὑπερφυσικὴ του ἄσκησι καὶ τὸν πόθο του γιὰ πνευματικὴ τελείωσι.

Ἔστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες κοιμήθηκε ὁ μέγας ἀδελφὸς τὸν ὕπνο τῶν δικαίων καὶ μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες καὶ ὁ μικρότερος. Ὁ ἀββᾶς Μακάριος ἔκτοτε τοῦς παρουσίαζε σὰν πρότυπα ἀσκήσεως καὶ ἔδειχνε τὸν τόπο τους γιὰ παραδειγματισμὸ στοὺς ἄλλους ἀσκητὲς λέγοντας: «Ἐλᾶτε τὰ δεῖτε τὸν τόπο μαρτυρίου τῶν νεαρῶν, ποῦ ἀγίασαν μὲ τὴν ἀδιάλειπτην προσευχὴ καὶ τὴ σιωπή».

Οἱ ἀδελφοὶ αὐτοί, Μάξιμος καὶ Δομέτιος, τιμῶνται πολὺ στὴν ἔρημο τῆς Νιτρίας καὶ τὸ μοναστήρι ποῦ δημιουργήθηκε στὸν τόπο τῆς ἀσκήσεως τους ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους σήμερα «Μονὴ Baramous», ποῦ σημαίνει «Μονὴ τῶν Ρωμιῶν», τῶν νεαρῶν χριστιανῶν βασιλοπαίδων, τῶν ἐραστῶν τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Στους Ὀσίους αὐτοὺς ἔτρεφε μεγάλη εὐλάβεια ὁ μακαριστὸς π. Εὐσέβιος Βίτιης, ὁ ὁποῖος καὶ στὸ ἐρημητήριό του, στὰ δάση τῆς Φαιᾶς Πέτρας, εἶχε πῆξει πρὸς τιμὴ τους εὐκτήριο οἶκο.

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιος
Μέγας Ύμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας